



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci navrhovatelky: **Commexim Group, a.s.**, se sídlem Rudných dolů 291, Jílové u Prahy, proti odpůrci: **Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, schválených usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 12. 2011, v části textového i grafického vymezení koridoru pro umístění stavby D173 označeného jako „silnice II/335: úsek Lipany - Světice“, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2014, č. j. 50 A 8/2014 - 74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se navrhovatelka (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byl zamítnut její návrh na zrušení opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, schválených usnesením Zastupitelstva Středočeského kraje č. 4-20/2011/ZK ze dne 19. 12. 2011 (dále též „ZÚR“), v části textového i grafického vymezení koridoru pro umístění stavby D173 označeného jako „silnice II/335: úsek Lipany - Světice“ (dále jen „koridor či záměr D173“).

I. Vymezení věci

[2] Podstatou koridoru je umístění stavby části silnice druhé třídy (II/335) v úseku Lipany – Světice.

[3] Krajský soud nejprve ověřil, že jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (existence opatření obecné povahy, formulace žalobního

návrhu a aktivní žalobní legitimace stěžovatelky). Ve vztahu k aktivní žalobní legitimaci uvedl, že pro určení aktivní legitimace není určující, zda se sporný koridor nachází přímo na pozemcích stěžovatelky či nikoliv.

[4] Následně se začal zabývat tvrzením, že v důsledku napadené části ZÚR bylo zasaženo do vlastnického práva a práva svobodně podnikat, kdy stěžovatelka současně upozorňovala na snížení hodnoty jejích nemovitostí. Vedle toho šlo (byť nepřímo) z argumentace obsažené v návrhu dovodit i tvrzený zásah do práva na příznivé životní prostředí a na ochranu zdraví.

[5] Na základě rozboru mapových podkladů se neztotožnil s argumentací, že navrhovaný koridor je nadbytečný, nemá význam z hlediska řešení dopravních problémů v území (naopak by dopravní problémy přinesl) a poškodil by i životní prostředí. K tomu by totiž mohlo dojít jen v případě, že by koridor přivedl do blízkosti pozemků stěžovatelky novou (dosud neexistující) dopravu, a to ať již z hlediska kvantitativního či kvalitativního (např. hlučnější automobily, jiné složení dopravy apod.). Pozemky stěžovatelky jsou však již dnes zatíženy hlukem i imisemi fakticky z veškeré železniční a automobilové dopravy v obci Světic. Negativní zatížení v důsledku umístění posuzovaného koridoru by tak mohla vzniknout pouze z nově indukované dopravy, nikoliv z toho, že dosavadní doprava bude vedena novou trasou (nová trasa není dle soudu od pozemků navrhovatelky o nic bližší než trasy dosavadní). Z logiky umístění zamýšleného koridoru D173 je zjevné, že tento koridor bude pouze převádět (odvádět) stávající dopravu projíždějící Světicemi po silnici II/107 (v těsné blízkosti pozemků stěžovatelky).

[6] Soud současně nepřehlédl, že ZÚR zamýšlený koridor D204 (Koridor železniční tratě č. 220), jehož nevyhodnocení (synergických a kumulativních vlivů a vlivů na lidské zdraví) v souvislosti s napadeným záměrem stěžovatelka taktéž namítala, zjevně převezme (minimálně) dálkovou dopravu dosud umístěnou na stávající trati Praha - České Budějovice, čímž bude utlumena doprava po železniční trati vedoucí v těsné blízkosti jejích pozemků. Aniž by podkladem takové úvahy muselo být chybějící posouzení vlivů na lidské zdraví nebo posouzení kumulativních a synergických vlivů, dospěl krajský soud k závěru, že přijetím napadené části ZÚR (ani v kombinaci s ostatními záměry) se hlukové či imisní zatížení pozemků stěžovatelky nemůže zhoršit, nanejvýše zůstane stejné (spíše se však sníží, neboť koridor železniční tratě je od pozemků stěžovatelky vzdálenější). Možné důsledky jiného terénního umístění koridoru D173 a koridoru železniční trati na zhoršení hlukové zátěže jsou pak otázkami, které lze plnohodnotně řešit v rámci územního řízení, a to s ohledem na nižší míru podrobnosti ZÚR. Soud uzavřel, že s ohledem na povahu a logickou návaznost koridorů D173 a D204 a umístění pozemků lze negativní dotčení napadenou částí ZÚR vyloučit.

[7] Ve vztahu k namítanému zásahu do práva na podnikání, resp. znemožnění podnikatelského záměru, soud uvedl, že bez ohledu na koridor D173 stěžovatelka zjevně může podnikat i nadále. Není racionální důvod, aby byl její podnikatelský záměr znemožněn. Případné snížení hodnoty nemovitostí v důsledku realizace napadeného záměru vyloučit nelze, bylo však zdůrazněno, že v tomto ohledu nemá namítaná absence vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů a vlivů na lidské zdraví v SEA se snížením hodnoty nemovitostí jakoukoliv souvislost, neboť k takovému vyhodnocení SEA sloužit nemůže. Potenciální zásah do vlastnického práva stěžovatelky, ve srovnání se zjevnými pozitivními efekty obchvatu na množství obyvatel Světic a Říčán u Prahy a zrychlení a vyšší bezpečnost dopravní infrastruktury, obstojí.

[8] Soud dále poznamenal, že u parcely, která není přímo v trase navrhovaného koridoru, s ohledem na malé měřítko ZÚR nelze obvykle úspěšně tvrdit, že parcela je v ploše koridoru a že proto na ní nebude možná výstavba. Takový argument bude možný až v podrobnosti územního plánu, který by navíc měl trasu koridoru řešit podrobněji. Stavební úřad při posuzování

pokračování

souladu stavby s územně plánovací dokumentací má prostor pro správné uvážení a zvažuje (v jistém rozsahu musí předjímat), zda navrhovaná stavba skutečně bude kolidovat s následně zpřesněným koridorem a následně povolovanou dopravní stavbou a jejím ochranným pásmem, takže ani případný samotný překryv koridoru s pozemky stěžovatelky sám o sobě nevyklučuje možnost na nich stavět.

[9] Na základě těchto úvah proto uzavřel, že v projednávané věci tedy sice lze dovodit aktivní legitimaci stěžovatelky ve vztahu k omezení jejího vlastnického práva (snížení hodnoty nemovitosti) a v té souvislosti i práva na podnikání, nicméně ve vztahu k omezení těchto práv zjevně nejsou případné nedostatky zpracované SEA k napadené ZÚR (absence posouzení kumulativních a synergických vlivů i vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví) v příčinné souvislosti, jež by měla vést ke zrušení ZÚR v napadené části.

[10] K námitce nerespektování zásady kontinuity územního plánování (porušení principu právní jistoty a legitimního očekávání) soud uvedl, že pro odpůrce neplyne jakákoliv zákonná povinnost respektovat územně plánovací dokumentaci nižšího stupně. Je samozřejmě logické a v souladu s řádným výkonem veřejné správy v oblasti územního plánování, aby se pořizovatel zásad územního rozvoje v maximální možné míře snažil územně plánovací dokumentaci nižšího stupně respektovat. Pokud k tomu ovšem z různých důvodů nedojde, nelze z toho bez dalšího dovozovat nezákonnost zásad územního rozvoje.

[11] K tvrzenému neproověření aktuálnosti sporného koridoru soud konstatoval, že odpůrce se s aktuálností posuzovaného záměru (resp. jeho nadmístním významem) dostatečným (byť elementárním) způsobem vypořádal. Neshledal ani neurčitost vymezení napadeného koridoru, s ohledem na nezpochybnitelnou míru obecnosti zásad územního rozvoje totiž nelze přesné umístění konkrétního záměru v rámci této úrovně územně plánovací dokumentace požadovat. To, že ve vztahu k nemovitostem stěžovatelky není koridor vymezen zcela jednoznačně určitě není dáno pochybením ze strany odpůrce, ale měřítkem, v němž se grafická část zásad územního rozvoje vyhotovuje.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že žádná ze vznesených námitek není důvodná, a proto návrh dle § 101d odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření odpůrce

[13] Stěžovatelka brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Krajský soud se nezabýval namítaným neposouzením kumulativních a synergických vlivů koridoru D173. Pokud soud dospěl k absenci příčinné souvislosti ve vztahu k dotčení práv stěžovatelky a absenci její aktivní legitimace v této otázce, jedná se o nesprávné posouzení věci. Příčinná souvislost mezi dotčením práv a zanedbáním uvedené analýzy kumulativních a synergických vlivů ze strany odpůrce je zřejmá. Kdyby totiž odpůrce provedl analýzu řádně a dle zákona, nedošlo by k zakotvení záměru D173 mj. pro jeho nerealizovatelnost. Dochází totiž k zásahu do práva vlastnického a práva na svobodu podnikání, protože koridor D173 vede přes pozemky stěžovatelky a zároveň se nachází v jejich blízkosti. Zpochybňuje úvahu soudu, že bez posouzení kumulativních a synergických vlivů se hlukové a imisní zatížení pozemků nemůže zhoršit, nanejvýše zůstane stejné. Dle jejího názoru jde o nahrazení skutkových zjištění takové povahy, kde nepřichází v úvahu jeho doplnění před soudem.

[15] Totožnou argumentaci uplatnila stěžovatelka ve vztahu k nevyhodnocení vlivů na veřejné zdraví.

[16] Polemizuje se závěry soudu nad stavem dopravy po realizaci koridoru D173. Má za to, že doprava bude vyšší. Úvahu soudu považuje za nesmyslnou, totéž soud učinil ve vztahu k nově vznikajícímu železničnímu koridoru D204

[17] Poukazuje na neurčitost vymezení koridoru v textové části ZÚR. Vytýká soudu, že na tuto námitku reagoval jen v obecné rovině, přičemž námitkami směřujícími vůči textové části se nezabýval. Je tak přesvědčena, že formulace v textové části připouští vícero výkladů.

[18] Soud při svém rozhodování vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a pominul některá tvrzení a důkazy. Soud měl za neprokázané, že koridor D173 vede přes pozemky stěžovatelky, nevzal v úvahu stávající návrh územního plánu Říčany, z něhož vyplývá umístění koridoru D173 na jejích pozemcích. Jde o jasný důkaz omezení práv (znemožnění výstavby, znehodnocení pozemků).

[19] Nesprávně posoudil podmínku aktuálnosti a regionální významnosti. Trvá na žalobním tvrzení o nepřekoumatelnosti tohoto vyhodnocení. Trasování koridoru D173 v ZÚR a koridoru v původním územním plánu velkého územního celku (dále jen „ÚP VÚC“) je jiné.

[20] S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[21] Odpůrce k podané kasační stížnosti uvádí, že odmítá jakoukoliv nezákonnost v procesu přijímání ZÚR. Ztotožňuje se s odůvodněním napadeného rozsudku. V kasační stížnosti jsou stále opakovány pouze utilitární námitky, které byly krajským soudem vesměs odmítnuty. Není pravdou, že koridor D173 zasahuje na pozemky stěžovatelky. Odpůrce trvá na svém vyjádření k původnímu žalobnímu návrhu, v němž vyvracel jednotlivá tvrzení stěžovatelky.

[22] Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[23] Stěžovatelka v replice poukazuje na jiné rozsudky krajského soudu, v nichž byla shledána nezákonnost ZÚR. Dále poukazuje na skutečnost, že koridor byl převzat beze změn do územního plánu města Říčany, což je jasný důkaz, že koridor se nachází nejen v blízkosti pozemků, ale i přes ně vede. Trvá na svých argumentech obsažených jak v žalobním návrhu, tak v kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatelku jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[25] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné shrnout skutkové okolnosti projednávané věci. Z mapových podkladů a z odůvodnění ZÚR vyplývá, že koridor D173 má vést silnici II/107 kolem obce Světice. Za obcí Světice, jižně od obce Říčany, je v rámci tohoto koridoru plánována přeložka silnic II/107 a II/335, která následně umožní přes silnici

pokračování

II/101 napojení na Silniční okruh kolem Prahy. Tímto řešením má dojít k odvedení dopravní zátěže z prostoru centra Říčan a dále k výraznému zkvalitnění dopravní dostupnosti přilehlých obcí.

[26] Stěžovatelka (obchodní společnost) je vlastníkem pozemků parc. č. 582/2, 582/3 a 582/18 zapsaných v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Praha-východ, na LV č. 6225 (k.ú. Říčany u Prahy, obec Říčany). Zabývá se pozemkovým developmem a obchodováním s pozemky určenými k výstavbě rodinných domů v Říčanech, a to v lokalitě nacházející se u obce Světice. Na těchto pozemcích realizuje podnikatelský záměr výstavby bytového domu a několika rodinných domů, a to v souladu s územním plánem Říčan. Doposud započala s terénními úpravami, přičemž již byla vydána i řada souvisejících veřejnoprávních rozhodnutí (povolení). Konstantně tvrdí, jak v řízení před krajským soudem, tak před Nejvyšším správním soudem, že napadenými ZÚR byla zkrácena na svých právech, zejména právu vlastnickém a právu svobodně podnikat, neboť její podnikatelský záměr bude zcela zmařen a nemovitosti zastavené ve prospěch financujících bank budou znehodnoceny. Je přesvědčena, že koridor D173 se týká jejích nemovitostí (koridor vede přes tyto nemovitosti, zároveň se nachází v jejich blízkosti) a zasahuje tak výrazně do jejích práv. Podle stěžovatelky napadené opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonným způsobem.

[27] Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem (srov. § 101a odst. 1 s. ř. s.).

[28] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rozlišuje aktivní procesní legitimaci navrhovatele k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, jejíž nedostatek vede k odmítnutí návrhu, a aktivní věcnou legitimaci, jejíž zkoumání je součástí posouzení důvodnosti návrhu.

[29] Ve vztahu k aktivní procesní legitimaci se má za to, že „[s]plnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekvantně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a působu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120). Aktivní procesní legitimace je proto dána hrozbou (pravděpodobností, možností) realizace plánem vytčeného cíle, jehož důsledky dopadají do práv navrhovatele. Z pohledu zkoumaného potenciálního zásahu do práv dotčených subjektů není rozhodné, zda k takovému cíli v budoucnu skutečně dojde, či nikoliv. Otázku aktivní procesní legitimace navrhovatele jako podmínku řízení o návrhu nelze směřovat s otázkou aktivní věcné legitimace návrhu, tedy s otázkou jeho důvodnosti. Ta se již zkoumá v řízení ve věci samé, nikoli při posuzování podmínek řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. září 2013, 1 AOs 2/2013 – 116).

[30] Věcná legitimace navrhovatele ke zrušení opatření obecné povahy se zakládá na podmínce oprávněnosti tvrzení, že byl na svých právech tímto opatřením zkrácen. Navrhovatel musí tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena a těmto tvrzením musí soud následně přisvědčit. Tyto závěry jsou alfou a omegou posouzení aktivní věcné legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14). Věcná legitimace chybí nejen tehdy, jsou-li konkrétní tvrzení navrhovatele nedůvodná, ale i v případech, kdy mezi namítaným porušením procesních předpisů při vydání opatření

obecné povahy a dotčením na subjektivních hmotných právech navrhovatele, nelze nalézt žádnou souvislost. Např. v rozsudku ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 3/2009-82, Nejvyšší správní soud došel k závěru, že *navrhovatelé nesvědčí aktivní věcná legitimace, jestliže nelze dovést, že by v důsledku vydání změny územního plánu byl dotčen na svém právu, na němž má být dle svého tvrzení zkrácen (zde vlastnické právo). V takovém případě musí být návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítnut.* Pokud navrhovatel nemohl být schválením územního plánu „věcně“ poškozen, pak ani zjevné porušení procesního postupu k vyhovění návrhu nepostačuje. Možnost podat návrh na zrušení opatření obecné povahy je primárním prostředkem ochrany proti výslednému aktu, nikoliv proti procesu jeho přijímání (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Ao 4/2007 – 84).

[31] Krajský soud se návrhem stěžovatelky zabýval, avšak zásah do vlastnického práva, práva svobodně podnikat a práva na životní prostředí napadenou částí ZÚR, s ohledem na tvrzená pochybení neshledal.

[32] S argumentací, že se krajský soud namítaným neposouzením kumulativních a synergických vlivů koridoru D 173 nezabýval, případně zabýval nedostatečně, se nelze ztotožnit. Na str. 10 napadeného rozsudku soud konstatoval, že *„[s]těžovatelka může podnikat i nadále a to bez ohledu na koridor D 173, není racionální důvod, aby byl podnikatelský záměr znemožněn, maximálně může být pozměněn....případně snížení hodnoty nemovitosti stěžovatelky v důsledku realizace napadeného záměru vyloučit nelze, zde je však třeba zdůraznit, že v tomto ohledu nemá namítaná absence vyhodnocení synergických a kumulativních vlivů a vlivů na lidské zdraví v SEA se snížením hodnoty nemovitostí jakoukoliv souvislost, neboť ke takovému vyhodnocení SEA sloužit nemůže. K tomu soud poznamenává, že potenciální zásah do vlastnického práva navrhovatele ve srovnání se zjevnými pozitivními efekty obchvatu na množství obyvatel Světic a Říčán u Prahy a zrychlení a vyšší bezpečnost dopravní infrastruktury ob stojí“.* Na str. 11 vzápětí dodal, že *„...ve vztahu ke omezení vlastnického práva (snížení hodnoty nemovitostí) a v této souvislosti i práva na podnikání zcela zjevně nejsou případné nedostatky zpracované SEA ke napadené ZÚR (absence posouzení kumulativních a synergických vlivů i vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví) v příčinné souvislosti, jež by měla vést ke zrušení ZÚR v napadené části“.*

[33] S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Souvislost mezi namítaným nedostatečným vyhodnocením synergických a kumulativních vlivů a snížením hodnoty nemovitostí, popř. omezením práva na podnikání, nalézt skutečně nelze. Tvrzení, že kdyby odpůrce danou analýzu provedl, tak by k zakotvení koridoru D173 nedošlo pro jeho nerealizovatelnost, je jednak zcela obecné a zejména ničím nepodložené. Stěžovatelka žádné konkrétní argumenty, proč by byl sporný koridor v důsledku řádného vyhodnocení alespoň jednoho z vlivů nerealizovatelný, neuvodila. Není úlohou soudu, aby při absenci konkrétního a určitého tvrzení v návrhu, cokoliv za stěžovatelku z hlediska možného zásahu do jejich subjektivních práv, dovozoval. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 31. 1. 2013, č. j. 4 AOs 1/2012-105, i při přezkumu vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů konkrétního záměru v kombinaci s dalšími záměry vymezenými v zásadách územního rozvoje, *1, „je třeba dbát zásady minimalizace soudních zásahů do územně plánovací dokumentace. Podle této zásady soud toliko přezkoumává, zda posouzení má zákonem požadované náležitosti, zda je srozumitelné a logicky konzistentní a zda bylo zohledněno v navazujících rozhodovacích procesech. Správní soudy nejsou povolány k tomu, aby hodnotily odbornou stránku věci, neboť takový přezkum jim nepřislouží; odborné posouzení věci a volba konkrétního řešení je na pořizovateli územně plánovací dokumentace a osobách, které k tomu disponují odpovídajícím vzděláním a erudiicí a které pořizovatel zpracováním odborných podkladů pověřil. Je proto namístě, aby správní soudy při přezkumu opatření obecné povahy tohoto typu postupovaly obzvlášť obezřetně.“*

[34] Obdobnou argumentaci je nutné uplatnit i ve vztahu k námitkám do nevyhodnocení vlivů na veřejné zdraví. Krajský soud námitky stěžovatelky nepominul, pouze konstatoval, že *„není vůbec zřejmé, jakým způsobem se absence vyhodnocení vlivů na veřejné zdraví dotýká právní sféry stěžovatelky.“*

pokračování

Hodnocení vlivů na veřejné zdraví má být primárně zaměřeno na fyzické osoby, které mohou být realizovaným záměrem dotčeny, nikoli na obchodní společnosti v souvislosti s jejich podnikatelskými záměry. Absence aktivní věcné legitimace ve vztahu k této námitce je proto zřejmá“.

[35] Krajský soud se ve vztahu k namítanému nevyhodnocení vlivů zabýval i argumentací stěžovatelky týkající se nadbytečnosti koridoru a s tím souvisejících problémů (imise, hluk). Dospěl k závěru, že *„její pozemky jsou již dnes zatíženy hlukem a imisemi fakticky z veškeré železniční a automobilové dopravy v obci Světice. Z logiky umístění zamýšleného koridoru D173 je zjevné, že tento koridor bude pouze převádět (odvádět) stávající dopravu projíždějící Světicemi po silnici II/107 (v těsné blízkosti stěžovatelky). Negativní zatížení v důsledku umístění koridoru D173 by tak mohlo vzniknout pouze z nové indukované dopravy, nikoliv z toho, že dosavadní doprava bude vedena novou trasou“.* Na základě těchto úvah konstatoval, že přijetím napadené části ZÚR (ani v kombinaci s ostatními záměry) se hlukové či imisní zatížení pozemků stěžovatelky nemůže zhoršit, nanejvýše zůstane stejné.

[36] Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění krajského soudu za správné a přesvědčivé. Plně se s ním ztotožňuje. Soudu není zřejmé, z jakého důvodu má stěžovatelka napadený koridor za nadbytečný, ten totiž bude vést dopravu kolem obce Světice (aniž by bylo nutno projíždět středem této obce) a tím odvádět dopravu, která v současnosti jezdí mj. přímo kolem jejích pozemků. Soud nepřisvědčil ani namítanému nepřípustnému nahrazení skutkových zjištění. Krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., neprováděl dokazování za účelem jeho doplnění, ani skutkový stav sám nedoplňoval. Učinil logickou a přezkoumatelnou úvahu vycházející z mapových podkladů a další související dokumentace a dospěl k závěru, že k tvrzenému zásahu do práv stěžovatelky nedochází, neboť hlukové a imisní zatížení pozemků se ani bez posouzení kumulativních a synergických vlivů nemůže zhoršit. Stav dopravy (silniční i železniční) popisovaný v kasační stížnosti je ničím nepodloženou spekulací, ze které zkrácení práva na příznivé životní prostředí popř. na zdraví, dovodit nelze. Uplatňování práva na příznivé životní prostředí, popř. na zdraví, obchodní společností, která sezabývá pozemkovým developmentem za účelem dosažení zisku, je i stěží představitelné. Stěžovatelka není spolkem, který reprezentuje zájmy fyzických osob sdružených do tohoto uskupení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14) ani sdružením, jehož účelem je ochrana přírody a krajiny.

[37] Opakované námitky, dle kterých bude podnikatelský záměr zmařen tím, že koridor D173 bude umístěn na pozemcích stěžovatelky, nejsou důvodné. Ve fázi přijímání koridoru veřejně prospěšné stavby na úrovni zásad územního rozvoje nejsou přesné parametry jeho trasování v terénu zcela zřejmé. Ke zpřesnění bude docházet v navazující územně-plánovací dokumentaci, a tam se také stěžovatelka může odpovídajícím způsobem bránit. I přes výše uvedené lze v obecné rovině uvést, že z mapových podkladů nevyplývá, že by koridor D173 měl procházet nebo zasahovat přímo na pozemky stěžovatelky. Pokud má být koridor D173 napojen na stávající silnici II/107 ze západu a nemovitosti stěžovatelky k této silnici přiléhají ze strany východní, nelze zmaření podnikatelského záměru v uvedené souvislosti dovodit.

[38] Obdobně není důvodná ani námitka, že soud při svém rozhodování vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a pominul některá tvrzení a důkazy. Tvrzení stěžovatelky, že soud měl za neprokázané, že koridor D173 vede přes její pozemky, neboť nevzal v úvahu stávající návrh územního plánu Říčan, z něhož vyplývá umístění koridoru D173 na jejích pozemcích, nemá oporu v odůvodnění rozsudku. Krajský soud si byl vědom, že územní plán města Říčan napadený koridor přebírá, avšak správně konstatoval, že územní plán resp. jeho zákonnost není předmětem projednávané věci. Skutečnost, že na základě mapových podkladů nepřisvědčil tvrzení stěžovatelky o napojení koridoru přímo na jejích pozemcích, je součástí jeho věcné úvahy o nedůvodnosti návrhu, nikoli důsledkem nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[39] Dále se soud zabýval kasačními námitkami týkajícími se neurčitosti vymezení koridoru v textové části ZÚR. Krajský soud zdůraznil, že s ohledem na nezpochybnitelnou míru obecnosti zásad územního rozvoje nelze přesné umístění koridoru na této úrovni požadovat. Sporný koridor je v ZÚR zcela zřetelně a určitě vymezen, což potvrzuje grafická část ZÚR. To, že např. ve vztahu k nemovitostem stěžovatelky není koridor vymezen zcela jednoznačně a určitě, není dáno pochybením ze strany odpůrce, ale měřítkem v němž se grafická část zásad územního rozvoje vyhotovuje (srov. § 6 odst. 2 vyhlášky č. 500/2006 Sb).

[40] Argumentace krajského soudu je plně přezkoumatelná. Skutečnost, že soud výslovně nereagoval na tvrzení stěžovatelky, že neurčitost koridoru je dána mj. i tím, že ZÚR umožňují proměnnost jeho šířky (směrem dolů) v závislosti na podmínkách průchodu koridoru daným územím, s ohledem na jeho hodnoty a konfiguraci terénu či na námitku napadající jeho 180 m šíři, nečiní jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Dle judikatury Ústavního soudu „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, publ. jako N 26/52 SbNU 247). Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit odrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (nález ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publ. jako N 3/36 SbNU 19, nález ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publ. jako N 108/41 SbNU 349, či nález ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publ. jako N 207/54 SbNU 565). S přihlédnutím k těmto hlediskům je odůvodnění krajského soudu dostatečné.

[41] Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje. Šíře koridoru u silnic II. třídy je v textové části Přílohy č. 1 ZÚR (bod 138, kap. 4.1.2.1., str. 36) odůvodněna tak, že „*ZÚR stanovují pro územní plánování úkol zajistit vymezení a územní ochranu koridorů pro dopravní stavby: a) pro silnice I. třídy koridor v šířce 300 m; b) pro silnice II. (III.) třídy koridor v šířce 180 m. Vyšší uvedené šířky mohou být proměnné, resp. menší, v závislosti na podmínkách průchodu koridoru daným územím s ohledem na jeho hodnoty a konfiguraci terénu. V případech rozšíření, resp. rekonstrukce, kdy je koridor stabilizován, vymezuje se územní ochrana v poloviční šířce (tj. 150, resp. 90 m).*“

[42] Šíře koridoru je tak výslovně stanovena na maximálně 180 m, a v závislosti na konkrétních podmínkách průchodu koridoru daným územím může být i menší, což plně dostačuje požadavkům při vymezení koridoru veřejně prospěšné stavby v zásadách územního rozvoje vzhledem ke stupni jejich obecnosti (srov. § 36 odst. 1 stavebního zákona). Přesný průmět daného záměru do územní bude úkolem teprve v dalším průběhu procesu územního plánování, jež je třeba vnímat jako jeden provázaný a ucelený proces, který ve svých jednotlivých fázích s odpovídající mírou obecnosti reguluje rozvoj daného území na úrovni celostátní, regionální či místní. Účelem a funkcí ZÚR, jako koncepčního a strategického dokumentu, není detailně prověřovat celé území kraje a v návaznosti na toto prověření stanovovat přesnou šíři každého koridoru na celém území kraje. Nelze proto ani reálně požadovat, aby obsahem zásad územního rozvoje, jako koncepce regionálního charakteru, bylo detailní umístění jednotlivých záměrů, které tyto zásady obsahují.

[43] Nelze se ztotožnit ani s tvrzením, že krajský soud nesprávně posoudil podmínku aktuálnosti a regionální významnosti koridoru D173. Cílem úpravy obsažené v § 187 stavebního zákona bylo zajistit kontinuitu územního plánování tím, že umožnila z dřívějších územních plánů velkých územních celků převzít řadu veřejně prospěšných staveb (jejichž platnost trvá) do zásad územního rozvoje. Podmínkou pro takový postup je posouzení aktuálnosti (zda není původní

pokračování

záměr v důsledku společenských a přírodních změn překonán) a nadmítnosti (zda povaha přebíraného záměru odpovídá nižší podrobnosti a nadmítní povaze regulace v ZÚR).

[44] V odůvodnění ZÚR (kapitola 4.8., str. 104 - 107) je uveden výčet záměrů převzatých bez věcné změny z jednotlivých ÚP VÚC (kap. 4.1.1. odůvodnění je charakterizuje jako záměry veřejně prospěšných staveb, odpovídající úrovni ZÚR). V tomto výčtu je uveden i záměr D173, s původním označením D061, Koridor silnice II/335: úsek Lipany – Světic. Z odůvodnění ZÚR dále Nejvyšší správní soud zjistil, že „[u] silnic II. třídy jsou sledovány záměry vycházející zejména ze schválených ÚP VÚC, kde byla dosažena stabilizace tras (koridorů). Přiblíženo bylo k významu tras (např. napojení na stávající nadřazenou síť, zejména D a R), jejich zatížení a vliv na osídlení (srov. str. 34). Dále se v textové části odůvodnění ve vztahu k napadenému koridoru konstatuje, že „[s]ilnice II/335 (Mnichovice – Sázkava – Uhlířské Janovice – Zbraslavice – II/339) – zůstává ve směru od východu v dnešní trase beze změn až po Mnichovice, kde je v současné době ukončena. Od Mnichovic ve směru na Prahu je v souvislosti s navrhovaným komunikačním systémem prostoru jižně od Říčan navrženo zařazení stávající silnice III/1012 do silnic druhé třídy, právě jako silnice II/335. Tato silnice by tak pokračovala od Mnichovic přes Všečary a Světic navazující přeložkou jižně od Říčan přes silnici II/101 k napojení na SOKP a dále pak severně od Lipan a Benic a jižně od Uhlířské s napojením na navrhovaný komunikační systém Prahy. Tímto řešením dochází k odvedení dopravní zátěže z prostoru centra Říčan a navíc dochází k výraznému z kvalitnění dopravní dostupnosti přilehlých obcí“ (srov. str. 58).

[45] Odůvodnění je sice poměrně stručné, lze z něho však dovodit, že nadmítnost je spatřována ve z kvalitnění dopravní dostupnosti přilehlých obcí. Aktuálnost je dána nutností dokončit komunikační systém od Mnichovic ve směru na Prahu. Požadavky stavebního zákona obsažené v § 187 odst. 2 jsou splněny. Námitka stěžovatelky je navíc zcela obecného rázu, z jejího obsahu není zřejmé, proč krajský soud pochybil, shledal-li odůvodnění pořezkoumatelným.

[46] Námitka jiného trasování koridoru D173 v ZÚR a koridoru v původním územním plánu velkého územního celku nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem. V souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. není v řízení před Nejvyšším správním soudem přípustná a soud se jí nemohl věcně zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[48] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu